

Og Lærer Tanning fortsatte: „Trods alle vore Henstillinger er Bladets Tone bleven den samme. Nu maa der gøres en Ende paa Forargelsen. Jeg siger det lige ud: det er uanstændigt, at den Mand endnu sidder som Partiets Formand, og mit private Forslag skal være det, at han ved Aarsmødet i November udenvidere nedstemmes.“

Skønt det Ønske, der her blev udtalt i Hidsighed, temmelig nøje svarede til, hvad de andre tænkte i Stilhed, efterfulgtes Ordene af forlegen Tavshed, og Gjærup saae sig forsigtigt omkring for at overbevise sig om, at ingen andre havde hørt noget.

III

Samtidig med, at Rigsdagen aabnedes, havde Enslev igen bosat sig i København. Det smukke Landsted ved Furesøen, hvortil han for to Aar siden trak sig tilbage, havde han solgt, og af den store Almenhed opfattedes dette Salg som en Bekræftelse paa Formodningen om, at det var hans Hensigt ved første givne Lejlighed at styrte Tyrstrup for selv igen at overtage Magten.

Hr. Zaun havde fra Rigsdagen skyndt sig ned til Skt. Annæ Plads, hvor Enslev nu boede. Da han stod foran Huset og ude fra Kørebanen saae, at der var mørkt i Modtagelsesværelserne, vovede han sig dog ikke derop. Det var jo bleven silde. Maaske var den Gamle allerede gaaet til Ro.

Han vendte sig skuffet bort, da et Automobil i det samme kom susende og holdt udenfor Porten. En høj Dame steg ud.

„Undskyld! . . . Godaften, Frøken Evaldsen!“

„Kære, er det Dem, Zaun! De havde nær gjort mig forkrækket.“

„Undskyld . . . vil De sige mig, tror De, at Enslev kan modtage mig iaften?“

„Nej, det er sikkert ganske umuligt. Jeg fik netop Telefonbud om, at han har maattet gaa tilsengs. Det er de gamle Stensmelter. Professor Hagen er bleven tilkaldt. Han er vist deroppe nu.